

Han maatte standse lidt. Sindsbevægelsen havde overvældet ham. Taarerne strømmede ham ned ad Kinderne. Og pludselig satte han sin Kasket paa Hovedet, vendte sig om og gik bort.

Der var nogle, der forsøgte at le; en enkelt gav sig til at klappe rasende; andre hyssede og var vrede. Det var altsammen kun forskellige Udtryk for den samme usikre Opskræmthed. Hvad var dog det for et Menneske? Var det en gal Mand eller en Profet? Eller var det bare en Komadiespiller? Selv Enslevs Smil var et Øjeblik blevet lidt usikkert.

Oppe paa Tribunen henstillede Balduin Hansen til Aviskorrespondenterne ikke at omtale det uheldige Optrin, og hans Ord fandt Tilslutning fra alle Sider.

Jørgen Mosegaard traadte derpaa frem for at afslutte. Han havde løftet Hatten for at udbringe et sidste Leve, da man saa Enslev rejse sig og forlange Ordet.

I samme Øjeblik var Indtrykket af den landløbende Præst og hans Tale blæst ud af alles Sind. Alle ventede, at Enslev nu højtideligt vilde udpege Balduin Hansen til Kresens Kandidat, og man var klar over, at det ikke vilde gaa af uden Modsigelse.

Der blev dødsstille.

Og saa kom der noget ganske andet, noget helt uventet, som Folk hørte paa med lange Ansigter. Enslev, der talte fra sin Plads, mindede om, at det var gammel Festsik at give Værten et Hurra, inden Bordet hævedes. Jægermester Hagen havde atter ved denne Lejlighed med det Frisind, som nu i flere Slægtled havde udmærket Ejerne af Storeholt, stillet sin Skov og den smukke Festplads til Raadighed, og herfor skyldte man ham Tak.

„De store Jordbesiddere plejer jo ellers at være vore svorne Fjender. Med særlig Glæde maa vi da hilse en Herremand, der som Godsejer Hagen viser fordomsfri Forstaaelse og folkelig Samfølelse. Et Leve for denne gode og trofaste Demokrat!“ —

Efter Mødet saae man Enslev køre bort i Jægermesterens Vogn. Folk spredtes omkring paa Pladsen, hvor de længe stod i diskuterende Klynger og stak Hovederne sammen som Faar mod optrækkende Torden.